

சிவரமணி நினைவு

12 வது இலக்கியச்சந்திப்பு வெளியீடு.

12 வது இலக்கியச் சந்திப்பு

Matthäus-Alber-Haus,
Jos-Weiss- saal
Leder str.81
7410 Reutlingen 1

11 . 04 . 1992

சிவரமணியின் கவிதைகள்

முனைப்பு

பேய்களால் சிதைக்கப்படும்

பிரேதத்தைப் போன்று

சிதைக்கப் பட்டேன்

ஆத்மாவின் உணர்ச்சிகள் எல்லாம்

இரத்தம் தீண்டிய கரங்களால்

அசுத்தப்படுத்தப்பட்டன. என்னை

மேகத்திற்குள்ளும்

மண்ணிற்குள்ளும்

மறைக்க எண்ணிய வேளையில்

வெளிச்சம் போட்டுப் பார்த்தனர்.

அவர்களின்

சூரோதம் நிறைந்த பார்வையும்

வஞ்சகம் நிறைந்த சிரிப்பும்

என்னைச் சுட்டெரித்தன. எனது

ஆசைகள் இலட்சியங்கள்

சிதைக்கப்பட்டன.

அவர்களின் மனம்

மகிழ்ச்சி கொண்டது.

அவர்களின் பேரின்பம்

என் கண்ணீரில் தான்

இருக்க முடியும்.

ஆனால் என் கண்களுக்கு

நான் அடிமையில்லை

அவர்களின் முன்
கண்ணீரைக் கொட்ட.
என் வேதனை கண்டு
ரசித்தனர் அவர்கள்
என்றைக்குமாய் எந்தலை
குனிந்து போனதாய்க்
கனவு கண்டனர்.

ஆனால்
நான் வாழ்ந்தேன்
வாழ்நாளெல்லாம் நானாக
இருள் நிறைந்த
பயங்கரங்களின் ஊடாக
நான் வாழ்ந்தேன்
இன்னும் வாழ்கிறேன்.

எமது விடுதலை.

நாங்கள் எதைப் பெறுவோம்
தோழர்களே

நாங்கள் எதைப் பெறுவோம்?

இன்பமும் இளமையும்

இழந்து நின்றோம்

ஏக்கமும் ஏழ்மையும்

சுமந்து வந்தோம்

நாங்கள் எதைப் பெறுவோம்?

விடுதலை என்றீர்

சுதந்திரம் என்றீர்

எம் இனம் என்றீர்

எம் மண் என்றீர்

தேசங்கள் பலதிலும்

விடுதலை வந்தது இன்று

சுதந்திரம் கிடைத்தது

எனினும்

தேசங்கள் பலதிலும் மனிதர்கள்

இன்னும்

பிச்சைப் பாத்திரங்களை

வேலைக்கு அமர்த்தியுள்ளனர்.

நாமும் பெறுவோமா

தோழர்களே

பிச்சைப் பாத் திரத்தோடு
நாளை ஒரு விடுதலை?

நாம் எல்லாம் இழந்தோம்

எனினும்

வேண்டவே வேண்டாம்

எங்களில் சிலரது விடுதலை

மட்டும்;

விலங்கொடு கூடிய

விடுதலை மட்டும்

வேண்டவே வேண்டாம்!

தோழர்களே

விலங்குகளுக்கெல்லாம்

விலங்கொன்றைச் செய்தபின்

நாங்கள் பெறுவோம்

விடுதலை ஒன்றை.

யுத்தகால

இரவொன்றின் நெருக்குதல்

யுத்தகால

இரவொன்றின் நெருக்குதல்

எங்கள் குழந்தைகளை

வளர்ந்தவர்களாக்கிவிடும்.

ஒரு சிறிய குருவியினுடையதைப் போன்ற

அவர்களின் அழகிய காலையின்

பாதைகளின் குறுக்காய்

வீசப்படும் ஒவ்வொரு குருதிதோய்ந்த

முகமற்ற மனித உடலும்

உயிர் நிறைந்த

அவர்களின் சிரிப்பின் மீதாய் உடைந்து விழும் மதிற்சுவர்களும்

காரணமாய்,

எங்களுடைய சிறுவர்கள்

சிறுவர்களாயில்லாது போயினர்.

நட்சத்திரம் நிறைந்த இரவில்

அதன் அமைதியை உடைத்து வெடித்து

ஒரு தனித் துப்பாக்கிச் சன்னத்தின் ஓசை

எல்லாக் குழந்தைக் கதைகளினதும் அர்த்தத்தை

இல்லாதொழித்தது.

எஞ்சிய சிறிய பகலிலோ
ஊமங்கொட்டையில் தேர் செய்வதையும்
கிளித்தட்டு மறிப்பதையும்
அவர்கள் மறந்து போனார்கள்.

அதன் பின்னர் படலையை நேரத்துடன் சாத்திக் கொள்ளவும்
நாயின் வித்தியாசமான குரைப்பை இனம் காணவும்
கேள்விகேட்காதிருக்கவும்
கேட்ட கேள்விக்கு விடை இல்லாத போது
மௌனமாயிருக்கவும்,
மந்தைகள் போல எல்லாவற்றையும் பழகிக் கொண்டனர்.
தும்பியின் இறக்கையைப் பிய்த்து எறிவதும்
தடியையும் பொல்லையும் துப்பாக்கியாக்கி
எதிரியாய் நினைத்து நண்பனைக் கொல்வதும்
எமது சிறுவரின் விளையாட்டானது.

யுத்தகால இரவுகளின் நெருக்குதலில்
எங்கள் குழந்தைகள் "வளர்நநவர்" ஆயினர்.

எனது பரம்பரையும் நானும்

எல்லாவற்றையும் தேடிக்கொண்டிருக்கும்
இந்த இருட்டில்
எதுவும் இல்லை என்பது நிச்சயமாகின்றது.

எனக்குப் பின்னால்
எல்லாப் பரம்பரைகளும்
கடந்துகொண்டிருந்த வெளியில்
நானும் விடப்பட்டுள்ளேன்.

சொர்க்கமும் நரகமும்
இல்லாதொழிக்கப்பட்ட பரப்பில்
ஆழம் காணப்படாத சேற்றில்
எனது கால்கள் புதைகின்றன

ஒவ்வொருத்தனும் தனக்குரிய சுவப்பெட்டியைச் சுவந்தபடியே
தனது ஒவ்வொரு வேளை
உணவையும் உண்கிறான்.

தேவதூதனுக்கும் போதிப்பவனுக்கும்
தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் உரிய
இடமும் காலமும் போதனையும்கூட
இல்லாதொழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

கூனல் விழுந்த எம்
பொழுதுகளை
நிமிர்த்தத் தக்க
மகிழ்ச்சி எதுவும்
எவரிடமும் இல்லை.

எல்லாவற்றையும்
சகஜமாக்கிக் கொள்ளும்
அசாதாரண முயற்சியில்
துங்கிக்கொண்டும் இறந்து கொண்டும்
இருப்பவர்க்கிடையே

நான்
எனது நம்பிக்கைகளுடன் தோற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

